

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2024 r.,
sprawy **J. M.**
skazanego za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 30 sierpnia 2023 r., IV Ka 1288/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wieliczce
z dnia 25 kwietnia 2022 r., II K 1004/20,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego J. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że:

I. prowadząc w 2007 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w ramach F. „J.M.” w W., a następnie od 29 listopada 2007 r. w ramach firmy „C.” J. M. z siedzibą w Z., w dniu 4 lutego 2008 r. złożył organowi Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Wieliczce zeznanie PIT-36L za 2007 r., w którym podał nieprawdę polegającą na

zawyżeniu przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej o kwotę 3.123.380,93 zł z tytułu wystawienia na rzecz firm: T. J. Ś., F.T.U.H. „T.” A. D. i F.H.U. „J.” Z. M. faktur sprzedaży, nie dokumentujących rzeczywistych transakcji sprzedaży towarów handlowych zawyżenia kosztów uzyskania przychodów o kwotę 17.648.023,21 zł wskutek udokumentowania w prowadzonych księgach rachunkowych kosztów uzyskania przychodów fakturami na łączną wartość netto 17.648.023,21 zł, podatek VAT w kwocie 3.882.565,16 zł wystawionymi przez Firmę „M.” M. P.z siedzibą K., ul. [...], NIP: [...], które nie odzwierciedlały rzeczywistych operacji handlowych, czym naruszył przepisy art. 14 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. z 2000 r. Nr 54, poz. 645 ze zm.) w zw. z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm.), w zw. z czym uszczuplił należność Skarbu Państwa w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 r. w kwocie 2.755.460 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

II. prowadząc w 2007 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w ramach Firmy Handlowo Usługowej „J.M.” W., a następnie od 29 listopada 2007 r. w ramach firmy „C.” J. M. z siedzibą w Z., w okresie od 19 lutego 2007 r. do 25 stycznia 2008 r. złożył organowi Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Wieliczce, działając w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu w wykorzystaniu takiej samej sposobności, za miesiące od stycznia do grudnia 2007 r. deklaracje VAT-7, w których podał nieprawdę polegającą na zawyżeniu podatku naliczonego o łączną kwotę 3.882.565,16 zł w związku z odliczaniem od podatku należnego VAT podatku naliczonego w oparciu o faktury wystawione przez Firmę „M.” M. P.z K., NIP [...], które nie odzwierciedlały rzeczywistych operacji handlowych, czym naruszył przepisy art. 86 ust. 1 w zw. z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 ze zm.), czym naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2007 r. w łącznej kwocie 3.882.565,16 zł, w tym dokonał faktycznego uszczuplenia w.w. podatku w kwocie 3.087.006,00 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

III. prowadząc w 2008 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w ramach Firmy „C.” J. M. z/s Z., Z1., NIP: [XXX], w okresie od 18 lutego 2008 r. do 26 stycznia 2009 r., złożył organowi podatkowemu - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Wieliczce, w warunkach przestępstwa ciągłego, deklaracje VAT-7 za miesiące od stycznia do grudnia 2008 r., w których podał nieprawdę polegającą na zawyżeniu podatku naliczonego o łączną kwotę 3.570.595,81 zł w związku z odliczaniem od podatku należnego VAT podatku naliczonego w oparciu o faktury wystawione przez Firmę „M.” M. P.z/s 30085 K., NIP: [...], które nie odzwierciedlały rzeczywistych operacji handlowych, czym naruszył przepisy art. 86 ust. 1 w zw. z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 ze zm.), w wyniku czego uszczuplił podatek od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2008 r. w łącznej kwocie 3.570.596 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.;

IV. prowadząc w 2008 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w ramach Firmy „C.” J. M. z/s Z., 32-007 Z., NIP: [XXX], w dniu 11 lutego 2009 r. złożył zeznanie PIT-36L za 2008 r., w którym podał nieprawdę polegającą na zawyżeniu przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej o kwotę 280.631,90 zł z tytułu wystawienia na rzecz firmy „I.” sp. z o.o. z/s w B., ul. M., NIP: [YYY] faktur sprzedaży, nie dokumentujących rzeczywistych transakcji sprzedaży towarów handlowych, zawyżeniu kosztów uzyskania przychodów o kwotę 16.229.980 zł wskutek udokumentowania w prowadzonych księgach rachunkowych kosztów uzyskania przychodów fakturami na łączną wartość netto 16.229.980,98 zł podatek VAT w kwocie 3.570.595,81 zł wystawionymi przez Firmę „M.” M. P.z siedzibą K., ul. G., NIP: [...], które nie odzwierciedlają rzeczywistych operacji handlowych, czym naruszył przepisy art. 14 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. 2000 r. Nr 54, poz. 654 ze zm.) w zw. z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm.) w związku z czym uszczuplił należność Skarbu Państwa w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2008 r. w kwocie 3.030.376 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Wieliczce, w sprawie II KK 1004/22, uznał J. M. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 4 lutego 2008 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł. Na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego w punkcie pierwszym wyroku w kwocie 2.755.460 zł.

Sąd uznał go również za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim części wstępnej wyroku, z tym że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie: „w wykorzystaniu takiej samej sposobności” a przyjął, że czynu tego dopuścił się w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 stycznia 2008 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł. Na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego w punkcie trzecim wyroku w kwocie 3.087.006 zł.

Poza tym Sąd uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, z tym że przyjmując, że czynu tego dopuścił się w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru a z opisu czynu eliminuje stwierdzenie: „w warunkach przestępstwa ciągłego”, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 stycznia 2009 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i przy zastosowaniu art. 38 § 2

pkt 1 k.k.s. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł (sto złotych). Na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego w punkcie piątym wyroku w kwocie 3.570.596 zł.

Sąd uznał go również za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie czwartym części wstępnej wyroku, co stanowi przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 dnia 11 lutego 2009 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. i przy zastosowaniu art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł. Na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego J. M. środek karny przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa skarbowego przypisanego w punkcie siódmym wyroku w kwocie 3.030.376 zł.

W miejsce kar pozbawienia wolności i kar grzywien wymierzonych w punktach pierwszym, trzecim, piątym i siódmym wyroku orzekł wobec oskarżonego J. M. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną 500 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 zł oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok zaskarżył apelacją obrońca J. M..

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, IV Ka 1288/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- obniżył orzeczoną oskarżonemu za przypisane mu w pkt. 1 przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 4 lutego 2008 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy;
- obniżył orzeczoną oskarżonemu za przypisane mu w pkt. 3 przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1

k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 stycznia 2008r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. karę pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy;

- obniżył orzeczoną oskarżonemu za przypisane mu w pkt. 5 przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 stycznia 2009r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. karę pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy;

- obniżył orzeczoną oskarżonemu za przypisane mu w pkt. 7 przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym w dniu 11 lutego 2009r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy;

- uchylił zawarte w pkt. 9 orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

- na mocy art. 39 § 1 k.k.s. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych za zbiegające się przestępstwa skarbowe w pkt. I.1, I.2, I.3 i I.4 niniejszego wyroku wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- obniżył wysokość zasądzonej w pkt. 10 opłaty do kwoty 10 000 złotych przyjmując, że dotyczy ona kary łącznej grzywny;

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w Krakowie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony w całości przez obrońcę skazanego, który zarzucił mu:

- rażące naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe zaakceptowanie w trakcie kontroli odwoławczej naruszenia przez Sąd I instancji art. 170 § 1 pkt. 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych o:

- a) przesłuchanie w charakterze świadków: A. F., M. Ś., D. M., M. W. i W. P., pomimo, że Sąd II instancji wskazał na uchybienie Sądu I instancji w zakresie niewystarczającego uzasadnienia postanowienia, w *sytuacji gdy* osoby te mogły wskazać na szereg szczegółów dotyczących współpracy z oskarżonym, w tym także sam rzeczywisty przepływ towarów, miejsce składowanie towarów po dokonanych transakcjach czy odzwierciedlenie transakcji w dokumentach księgowych sprzedawcy i nabywcy,
- b) odtworzenie nagrań z monitoringu zamontowanego w firmie oskarżonego w Z. i dokumentacji firmy Sfera, w *sytuacji* gdy przeprowadzenie powyższych dowodów z nagrań mogłyby dostarczyć informację nie tylko dotyczące tego, jaki był stan magazynowy firmy oskarżonego, ale również jakie podmioty odpowiadały za zapęnlienie lub opróżnienie stanów magazynów,
- c) odtworzenie nagrań z monitoringu zamontowanego w firmie oskarżonego w Z. i dokumentacji firmy Sfera, pomimo, że Sąd II instancji wskazał na uchybienie Sądu I instancji w zakresie niewystarczającego uzasadnienia postanowienia, w *sytuacji gdy* odtworzenie materiału wskazanego we wniosku dowodowym obrońcy może potwierdzić prawdziwość wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań wielu świadków, którzy w ocenie Sądu I instancji byli niewiarygodni, a także wykazać brak fikcyjności transakcji udokumentowanych w księgach rachunkowych (np. ujawnić podmioty, które dostarczały towary do magazynów),
- d) zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej Kraków - Krowodrza i podanie czy w sprawie IV Ds. [...] dokonano zabezpieczenia oraz sczytania dysków twardych oraz danych firmy J. M. C. oraz PHU J. M., a w dalszej kolejności opuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność nadawania się dysków do odtworzenia, o przeprowadzenie dowodu z programu W. na okoliczność, czy w wykazie figurujących w tym programie towarów są zawarte towary, które oskarżony nabył od M. P.,
- e) przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw rachunkowości co do analizy przepływów pieniężnych zgodnie z wykazem przedstawionym przez świadka J. Ś. pomiędzy firmami oskarżonego J. M. i J. Ś. oraz jego żony A. D. z uwzględnieniem pozycji występujących na tym wykazie przepływów pieniężnych; w

sytuacji gdy przeprowadzona przez profesjonalistę, posiadającego wiadomości specjalne w zakresie rachunkowości, analiza przepływów pieniężnych mogłaby wykazać realny obrót towarów pomiędzy oskarżonym a M. P., a w konsekwencji potwierdzić legalność pochodzenia towarów, objętych transakcjami sprzedaży,

Obrońca – jak stwierdził - działając z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz orzeczonej kary łącznej w wysokości 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, *w sytuacji* gdy osobiste właściwości oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w tym fakt, iż uprzednio nie był karany, a także iż od początku postępowania składał obszerne wyjaśnienia, uzasadnia zastosowania kary o charakterze wolnościowym lub kary w łagodniejszym wymiarze.

Z uwagi na powyższe zarzuty na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Obrońca złożył również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Takim jest jej pierwszy zarzut i podniesione – w jego ramach – podpunkty. Natomiast sformułowany „z ostrożności procesowej” zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec skazanego kar jednostkowych oraz kary łącznej jest w kasacji – tylko w takim kształcie - zarzutem niedopuszczalnym.

Treść owych zarzutów kasacji i argumentacji przywołanej w uzasadnieniu skargi czyni celowym przypomnienie podstawowych regulacji obowiązujących w postępowaniu kasacyjnym. Tak dotyczących funkcji tego postępowania i kasacji jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jak też jej przedmiotu i – jedynie dopuszczalnych – podstaw. To one – wręcz determinowały – tylko taką ocenę tej

skargi, bowiem ich respektowanie doprowadziło do oddalenia tej skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Przede wszystkim nie ulega wątpliwości, że wniesienie kasacji nie inicjuje kolejnej kontroli odwoławczej (prawomocnego już wszak) orzeczenia Sądu I instancji, ani też takowej nie powieła. Jej funkcja sprowadza się do wyeliminowania z obrotu prawnego takich prawomocnych orzeczeń, które z racji na bardzo poważny charakter uchybień, którymi są one dotknięte, nie powinny w nim funkcjonować w demokratycznym państwie. Stąd też - podstawy kasacji są autonomicznie określone i nie są tożsame z podstawami zwykłych środków odwoławczych. Stanowi je bowiem, obok bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k., tylko "inne rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku"(art. 523 § 1 k.p.k.). Jednoznaczne brzmienie tego przepisu przesądza zatem o tym, że nie każde uchybienie, którego się sąd odwoławczy dopuścił przy wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku, o ile nie stanowi określonego w art. 439 § 1 k.p.k. uchybienia, może stanowić skuteczną podstawę kasacji. Jest nim bowiem tylko takie, które jest "rażące" (a więc rzucające się w oczy, jaskrawe, samoistnie poważne), a równocześnie takie, że może mieć (nie jakkolwiek, ale istotny) wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przy tym niewątpliwe są również trzy dalsze kwestie. Pierwsza to brak normatywnej możliwości podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Tak wprost, jak i poprzez bezzasadnie i nietrafnie ujęcia go (tylko z racji owych ustawowych ograniczeń) w zarzut obrazy prawa (materialnego, czy procesowego). Druga związana jest z (wyłącznym) przedmiotem kasacji. W przypadku "zwykłych" kasacji stron jest nim prawomocne orzeczenie sądu odwoławczego kończące postępowanie w sprawie (art. 519 k.p.k.). To tego orzeczenia powinny dotyczyć zarzuty sformułowane w kasacji. Można wprowadzić i w kasacji podnosić zarzuty pod adresem orzeczenia sądu I instancji, niemniej jednak by były one skuteczne należy wykazać sądowi odwoławczemu (wskazaniem konkretnych naruszonych przez niego przepisów oraz przywołaniem stosownej argumentacji), iż dopuścił do "przeniesienia" owych uchybień do wyroku sądu odwoławczego, który jest przedmiotem zaskarżenia danej kasacji. Bez wypełnienia tego warunku, zarzuty wykazujące uchybienia orzeczenia sądu I instancji jako skierowane (tylko) do tego

orzeczenia, są w kasacji niedopuszczalne. Trzecia kwestia wiąże się z granicami rozpoznania kasacji oraz obowiązkami nałożonymi na jej autora w zakresie sposobu jej sporządzenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że to skarżący ma wykazać (o ile nie zarzuca jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k.), że sąd odwoławczy dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego wyroku "rażącego" naruszenia prawa, które mogło mieć "istotny" wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Ma zatem wykazać, iż to sygnalizowane (poprawnie) zarzucane przez niego uchybienie posiada obie - kumulatywnie wszak wymagane - cechy (art. 526 § 1 k.p.k.). Nadto, nie można też zapominać i o tym, że sąd kasacyjny rozpoznaje kasację (tylko) w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.). Przywołany przepis przewiduje tylko trzy wyjątki od tej reguły. Te jednak *in concreto* nie zaistniały. To oznacza, że obowiązkiem Sądu Najwyższego było rozpoznanie (wyłącznie) zarzutów kasacji obrońcy skazanego w takim kształcie opisowym i formule prawnej w jakich je sformułowano.

Dokonując w kontekście tych opisanych wymogów oceny tej kasacji stwierdzić należało - tą już wskazaną na wstępie - jej bezzasadność i to w stopniu oczywistym.

Nie ulega wątpliwości, że kwestie będące przedmiotem I zarzutu kasacji ujęte w podpunktach od a do e były podnoszone w apelacji obrońcy w ppkt od a do c w ramach jej pierwszego zarzutu. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego pozwala uznać, że te zarzuty apelacji dotyczące oddalenia przez Sąd I instancji tych opisanych w zarzutach apelacji i kasacji wniosków dowodowych zostały przez Sąd Okręgowy starannie i przez to rzetelnie rozważone. Świadczą o tym zapisy tegoż dokumentu procesowego znajdujące się na kartach od 5 do 7. Nie można więc, uwzględniając treść poszczególnych nieuwzględnionych wniosków dowodowych, będących przedmiotem oceny w tych kwestionowanych przez skarżącego postanowieniach dowodowych Sądu *meriti*, a także przytoczone przez Sąd odwoławczy w związku z tymi zarzutami apelacji argumenty – żadną racjonalną miarą – uznać, by dokonana w ten sposób, odnośnie tych zarzutów apelacji, kontrola odwoławcza „rażąco” uchybiała wskazanym w podstawie prawnej tego zarzutu kasacji przepisom regulującym sposób jej przeprowadzenia, a przy

tym jeszcze – te uchybienia - mogły mieć „istotny” wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Co winien był wykazać jej autor, a to dopiero wówczas mogłoby stanowić podstawę skutecznego zarzutu kasacji. Tymczasem te argumenty, które przytoczył w uzasadnieniu kasacji skarżący bynajmniej tej powinności nie czynią zadość i stanowią – w znacznej mierze – powtórzenie tez zaprezentowanych w apelacji, a także prezentują jego własne, subiektywne i nie odnoszące się – w sposób kompletny, konkretny i rzetelny - do wskazanych przez Sąd odwoławczy podstaw nieuwzględnienia przez niego poszczególnych zarzutów apelacji, w tym i (dosłownej) treści poszczególnych wniosków dowodowych (k. 2211, 2341). Abstrahując przy tym od tego co było podstawą dowodową uznania sprawstwa skazanego przypisanych mu przestępstw i w oparciu o co i dlaczego to sprawstwo mu przypisano. Tymczasem w sposób staranny i wnikliwy, z poszanowaniem reguły wskazanej w przepisie art. 410 k.p.k., obydwie Sądy to wykazały (por. s.1 do 31 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego oraz od s. 8 do 14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego). Samo niezadowolenie skarżącego ze sposobu rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy omawianych zarzutów apelacji nie może stanowić – co oczywiste – podstawy do stawiania tego rodzaju zarzutów kasacyjnych w sytuacji w której Sąd ten te zarzuty rozpoznał w sposób respektujący reguły przeprowadzenia kontroli instancyjnej.

Niezależnie od powyższych uwag odnosząc się już wprost do ppkt a zarzutu I kasacji to obrońca wskazał, iż pomimo, że Sąd Okręgowy stwierdził niewystarczające uzasadnienie postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych o przesłuchanie wymienionych w tym zarzucie świadków., to jednak uznał bezzasadność tego zarzutu apelacji. Faktycznie tę okoliczność przyznał Sąd II instancji, ale dokonując kontroli tej decyzji Sądu I instancji stwierdził, że decyzja tego Sądu – mimo tego mankamentu - była trafna. Wskazał przy tym konkretne przesłanki takiej oceny (por. s. 5 od słów: „Wbrew twierdzeniom” do słów: „...o oddaleniu wniosku dowodowego zasługiwała na akceptację na s. 6). Uzasadniając omawiany zarzut kasacyjny obrońca powinien był więc konkretnie i rzeczowo odnosić się do argumentacji podanych w orzeczeniu Sądu II instancji, a nie podnosić te same okoliczności, które podnosił w apelacji. W istocie bowiem

zignorował to szczegółowe odniesienie do tych okoliczności, które znalazło swój wyraz na przywołanych s. 5 -6 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji.

Nie ma potrzeby powtarzania w tym miejscu całej tej argumentacji, ale można nadmienić, że długość i częstotliwość spotkań oskarżonego i M. P., fakt utrzymywania przez nich kontaktów, nie są okolicznościami, które miałyby znaczenie dla stwierdzenia, czy dokonywali oni rzeczywistych transakcji. Podobnie okoliczność, że określone osoby dokonywały rzeczywistych transakcji z M. P., nie przesądza o charakterze transakcji dokonywanych z oskarżonym.

Odnosząc się do zarzutu z ppkt b, to gdyby nawet doszło do przeprowadzenia wnioskowanego dowodu i z nagrań wynikałoby, że w magazynach przechowywany jest towar, to nie determinuje to jeszcze rzeczywistego charakteru transakcji dokonywanych z M. P., gdyż nie przesądza, że towar pochodził w tych konkretnych transakcji. Sąd I instancji ustalił, że wystawiane przez M. P. faktury służyć miały zalegalizowaniu towaru pochodzącego z innych źródeł.

Jeśli chodzi o zarzut c), to obrońca ponownie odniósł się do dowodu z odtworzenia monitoringu w Z., do czego odnosił się w zarzucie b) oraz do dokumentacji w firmie Sfera. Sąd II instancji nie uwzględnił tego zarzutu, gdyż nie została wskazana teza, której udowodnieniu miał służyć ten dowód. Co więcej, w aktach sprawy znajduje się protokół z kontroli tej spółki. Dlatego Sąd przyjął, zakładając, że teza dotyczy działalności tej spółki, że ta teza została udowodniona zgodnie z twierdzeniem oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu d), to powołanie biegłego z zakresu informatyki na okoliczność tego, czy dyski nadają się do odtworzenia oraz o przeprowadzenie dowodu z programu W. na okoliczność, czy w wykazie figurujących w tym programie towarów są zawarte towary, które oskarżony nabył od M. P., to te dowody nie służyłyby wykazaniu założonej tezy. Sam fakt umieszczenia towarów w ewidencji nie przesądza, że te towary pochodziły z transakcji dokonanych z M. P. Dlatego ten dowód trafnie został oddalony jako niemający znaczenia dla rozpoznawanej sprawy.

Zauważyć przy tym należy, iż na s. 2475 v (rozprawa z dnia 4 kwietnia 2022 r.) Sąd Rejonowy szczegółowo odniósł się do powodów dla których wnioski dowodowe w tym przedmiocie oddalił.

Odnosząc się do zarzutu e), to Sąd II instancji stwierdził, że zbędne jest zasięgnięcie opinii biegłego, gdyż transakcje między wskazanymi w zarzucie kasacyjnym podmiotami zostały potwierdzone w badanej sprawie. Z kolei ocena charakteru tych transakcji należy do sądu.

Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia zasadności pierwszego zarzutu kasacji obrońcy. Sąd Okręgowy przy rozpoznaniu zarzutów apelacji dotyczących oddalenia wniosków dowodowych wskazanych w tym zarzucie kasacji nie uchybił regułom przeprowadzenia kontroli instancyjnej, nie mówiąc już o tym, że miałyby je naruszyć w sposób rażący i z możliwością istotnego wpływu tego uchybienia na treść wyroku. Tym samym należało tę kasację oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Jak już odnotowano na wstępie jej drugi zarzut dotyczący wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary jest niedopuszczalny – stosownie do treści art. 523 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

(r.g.)